

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΥ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΤΕ οι δύο άγνωστοι μουζίκου απάντησαν σαρκαστικά στο γέρο 'Αλέξη :

— Ναι, ναι, ήρθαμε ακριβώς να καθαρίσουμε το μαγαζί σου από ένα βρομόλογαυμα που βροσάεται εδώ...

Καί κίτταξαν τὸ Ρουλταμπιλ.

— Τι θέλετε νά πητε; τούς φώτησε ὁ γέρο 'Αλέξης, ἔξαιρετικά ἀνήσυχος.

Καί πλησιάζοντας τὸ Ρουλταμπιλ, τὸν εἶπε :

— Μικρὸ μου φίλε, κίτταξε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐγὼ δὲν τοὺς ἔχω καθόλου καὶ δὲν καταλόγιω ποὺ θέλουν νὰ καταλόγιζον...

Ὁ Ρουλταμπιλ κίτταξε τοὺς δύο νεοφερμένους, οἱ ὁποῖοι πλησίαζαν στὸν πάγκο, ἀφοῦ ἀπέθεσαν τὸ μεγάλο καλάθι τους κοντὰ στὴν πόρτα. Ἐἶχαν μὴ ἐκφρασι σαρκαστικὴ καὶ κοχληρὴ ποὺ τοὺ ἔκανε ἐντύπωση εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς... Μά, χωρὶς νὰ ταπεινῆ καθόλου, ὁ ρεπόρτερ γύρισε τὴν πλά του καὶ γελῆνια, τὴν ἀναφε...

Ἐνωπιεταῦθ, ἡ πόρτα ἀνοῖξε πάλι καὶ τρεῖς ἄλλοι ἄγνωστοι μπήκαν μέσα, ντυμένοι κ' αὐτοὶ σὰν μουζίκου. Ἐἶχαν κ' αὐτοὶ τὴν ἴδια ἐκφρασι μὲ τοὺς πρώτους καὶ κίτταξαν ὀλόγωνα τὸν μέσο στὸ μαγαζί...

Ὁ γέρο 'Αλέξης τὰ εἶχε χουμένα κερφολεκτικά, ἐνὸς οἱ ἐπιδρομεῖς τοῦ γελούσαν καταίματα.

— Στοιχηματίζω πὸς ἦρθαν νὰ μὲ κλέψουν !... φώναξε γελῆνια. Τι ἰδέα ἔχεις ἐσύ, παιδί μου; Λές νὰ φωνάσω τὴν ἀστυνομία;

— Φυλάξου, 'Αλέξη! τοῦ φώναξε ὁ Ρουλταμπιλ ἀπαθῆς. Ἐἶνε ὀλο ἀπλῆσινοι. Ἐχουν περισσοτέρω μέσα στίς τσέπες τους !...

Τὰ δόντια τοῦ γέρο 'Αλέξη ἄρχισαν νὰ χτυποῦν ἀπὸ τρόμο. Καθὼς ἐπιχειροῦσε νὰ πλησιάσῃ τὴν πόρτα τῆς ἐξόδου, οἱ ἐπιδρομεῖς τὸν ἐσκορῶσαν ἀπότομα καί, τὴν ἴδια στιγμῆ, ἓνα καινούργιο πρόσωπο μπήκε μέσα. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἦταν πολὺ κομψὸ ντυμένος, ἦταν κερφολεκτικὸς τξέντλεμαν, πολωνάτι φροῦσε κωσκέτο μὲ γέισο πέτανο.

— Α! φώναξε γελῆνια ὁ νεοφερμένος, βλέποντας τὸ Ρουλταμπιλ. Βλέπω τὸν κίτσο 'Ιωσήφ Ρουλταμπιλ, τὸν νεαρὸ Γαλλορεπόρτερ! Τι κάνετε, κύριε; — Θὰ ἔχετε τὴν καλοσύνη νὰ μὰς ἀκολουθήσετε...

Τὴν ἴδια στιγμῆ ὅλο, οἱ ἐπιδρομεῖς ἐβγάλαν τὰ περισσοτέρω τους καὶ ἔστρωσαν τῆς γάντζες τους ἐναντιὸν τοῦ Ρουλταμπιλ.

Μά ὁ ρεπόρτερ προχώρησε πρὸς τὸ νεοφερμένο τξέντλεμαν καί, φρονῶντες τοῦ κατὰματα τὸν καινὸ τῆς πίπας του, τοῦ ἀπάντησε :

— Περιττὸν, κύριε, νὰ φωνάζητε καὶ νὰ ἀπειλήτε! Σὰς ἐπερίμενα καὶ σὰς ἀκολουθῶ!

VII ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Οἱ μουζίκου — ἡ ἄλλων οἱ ἐπαναστάται — θέλησαν νὰ βάλουν τὸ ρεπόρτερ μέσα στὸ καλάθι ποὺ εἶχαν φέρει μαζί τους, γὰ νὰ τὸν βγάλουν ἔξω. Μά ὁ Ρουλταμπιλ δὲν τὸ δέχτηκε μὲ κανένα τρόπο. Ἐπάσης δὲν δέχτηκε νὰ τὸν ἀρραβιάσουν, παρὰ μόνον μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θὰ τοῦ φέροναν ἐν' ἑαυτοῦ. Πράγματι, ἐν' ἑαυτοῦ προχώρησε σὲ λίγο ὅς τὸ ἔσωσε τῆς αὐτῆς, στὴν ἐποῖα βροσάσαν τὸ μαγαζί τοῦ γέρο 'Αλέξη καὶ στάθηκε μπρὸς στὴν πόρτα του.

Ὁ ρεπόρτερ ἀνέθηκε γελῆνια σ' αὐτὸ, κίτταζοντας πάντα τὴν πλά του. Ὁ τξέντλεμαν ποὺ φρανῶταν ἀσχηγὸς τῶν κηδεναστῶν, ἀνέθηκε μαζί του καὶ κήθησε πλάι του. Κατέβασαν τὰ παντοφόρια τοῦ ἑαυτοῦ

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε, ἀφήστε με ἤσυχο νὰ κινῶ τὴν πίσω μου !...

κ' ἐπειθὶ ἀπλοῖηθε σκοτάδι μέσα, ἀναψαν ἓνα φαναράκι. Καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἔκανε...

Ἡ ἑαυτοῦ αὐτῆ βίωθησε πολλὲς ὄρες, χωρὶς ἄλλα ἐπιπέδια, ἐκτὸς ἀπ' τὰ τραγῆματα τοῦ ὄχηματος ποὺ ἔβαν καθὲ τόσο τὸ Ρουλταμπιλ καὶ τὸν τξέντλεμαν, νὰ τρανιάξεται. Ὁ τξέντλεμαν δὲ λησε νὰ πιάσῃ κωβέντα μὲ τὸν ἀκμαλωτὸ του, μὰ τοῦ ζάκου, γιατί ὁ Ρουλταμπιλ δὲν τοῦ ἀπάντησε. Μά ἐπειθὶ ὁ τξέντλεμαν ἔβανε κ' ἄλλες ἀπίστερες νῆνοξη ονομιλία, στὸ τέλος ὁ Ρουλταμπιλ τοῦ εἶπε :

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε, ἀφήστε με ἤσυχο νὰ κινῶ τὴν πίσω μου !...

Τέλος τὸ ἑαυτοῦ στάθηκε. Τότε ὁ τξέντλεμαν παρακάλεσε τὸ ρεπόρτερ νὰ ἀφήσῃ νὰ τοῦ δέσουν τὰ μῆτια.

«Ἐφτασε ἡ στιγμῆ! σκέφτηκε ὁ ρεπόρτερ. Σίγουρα θὰ μὲ χρεμάσουν !...»

Τοῦ ἔδωσαν πρῶγματι τὰ μῆτια, τὸν ἐβγάλαν ἀπ' τ' ἑαυτοῦ οχημῶ, τὸν κατέβασαν μερικὲς σκάλες καὶ τέλος ὁ ρεπόρτερ ἔνωσε ποὺ βροσάσαν μέσα στὴν ἀποκριντικὴ ἀτμόσφαιρα μὰς κλειστῆς αἰθούσῃς.

Τότε τοῦ ἔδωσαν τὰ μῆτια. Ἦταν μέσα σὲ μὴ αἰθούσα μισοσκότεινη ἑαυτὸ βροσάσαντας πολλὰ ἀνθρώπων...

Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἦσαν ἐκεῖ καινὰ τριανταρῶ νεοί, νεοὶ σὰν τὸ Ρουλταμπιλ, μὲ ἄγνα γελῆνια μῆτια καὶ μὲ γλιωπὸ χροῖμα. Ἄλλοι, μὴ ἠρασιμένοι, εἶχαν ἐκφρασι Χριστοῦ βυζαντινῆς εἰκόνας. Τὰ μαζὰ τοὺς καινὰ, χωρισμένα μὲ μὴ χωριστὰ στὴ μέση, ἔφεραν ἀπάνω τοὺς ὄμοιους τους. Ἄλλοι ἀκουμπῶσαν στὴς τοῖχους κ' ἄλλοι στεκότονταν ὄρθοι. Στὸ βῆθος τοῦ ὁμοτιοῦ, πίσω ἀπὸ ἓνα τραπέζι, καθῶntonταν τρεῖς νεοί, ἀπ' τοὺς ὁποῖους ὁ μεγαλύτερος ἦταν μὴ κερφολεκτικὸς χροῖων...

Στὴ μέση τῆς αἰθούσῃς ἦταν ἓνα τραπέζι ἐντελὸς ἀδειανὸ, ποὺ φρανῶταν νὰ μὴν ἔχη καινὰ χροῖωμῆτα. Δεξιά, ἔπυθηξε ἐν' ἄλλο τραπέζι, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἦσαν καινὰ, πέννες καὶ καινὰ μῆτια.

Ἐκεῖ, ὀδηγήσαν τὸ Ρουλταμπιλ καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ καθῆσῃ. Τότε εἶδε ὅτι δίπλα του ἦταν ἄντρος στεκόταν ὄρθοι. Ἦ φροῖωνοι μὲ του ἦταν γλιωμῆ καὶ ἀποκριντικῆ. Τὰ μῆτια του ἔλαμπαν μὲ μὴ σποτινῆ φρωτιά. Παρ' ὅλη τὴν ἀλλοῖοσι τῶν καινὰ κηδεναστῶν τοῦ ὁ Ρουλταμπιλ ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν ἓνα ἀπ' τοὺς πρῶτους τοῦ Γκονοῦφραν, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔβαναν τοὺς ἐπαναστάτες γὰ νὰ τοὺς προδῶσαν! Τότε ὁ ρεπόρτερ κατὰλαβε ὅτι ὁ ἐπαναστάται δὲζαν τὸν προδότη.

Αὐτὸς ποὺ φρανῶταν ὅτι προδῶσε τοῦ δικαστηρίου, φώναξε ἔξω γνα : «Ἄννοιῶσα !...»

Ἄνεσος μὰ πόρτα ἀνοῖξε κ' ἡ Ἄννοιῶσα παρουσιάστηκε.

Ὁ Ρουλταμπιλ μὲ δυσκολία καινὰ φροῖσε μὲ τὴν ἀναγνώρισι μὲ τὸ καινὰ φροῖσε οὐθῶ ποὺ φροῖσε τοὺς καὶ μὲ τὸ ματῆλι, μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε κλεισιμένα τὰ πλοῖσι μῆλια τῆς.

Ἄνεσος ὄρχισε νὰ καταθέτῃ ἐναντιὸν τοῦ καινὰ φροῖμένου κ' ἐπειθὶ αὐτὸς καινὰ φροῖσε, τὸν ἀνά καινὰ νὰ σπῆσῃ. Ἦ Ἄννοιῶσα ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη τῆς διάφορα καινὰ ποὺ καινὰ φροῖσε, μὴ ποὺ φρανῶntonται ἔξαιρετικὰ ἐγοροποικτικά γὰ τὸν καινὰ φροῖμένο, ὁ ὁποῖος εἶχε σποριστῆ τρέποντας σπῆθεσι του κ' εἶχε καινὰ φροῖσε τὸ κεφάλι του μέσα στὰ μῆτια του.

Ὅταν τελείωσαν ἡ καινὰ φροῖσε τῶν καινὰ φροῖσε, ὁ Προδῶσε τοῦ δικαστηρίου ὄρχισε νὰ καινὰ φροῖσε. Ἦταν ἡ καινὰ φροῖσε ἀπόφρασι...

Ὅταν τελείωσε τὴν ἀναγνώρισι του, μερικὸι ἄνδρες ἀποσπῶσαν ἀπ' τοὺς ἄλλους καὶ προχώρησαν πρὸς τὸν καινὰ φροῖμένο, ὁ ὁποῖος κίτταζε πάντο, καινὰ φροῖσε ἑαυτοῦ τὰ λῶμα... καὶ καινὰ φροῖσε ἀπὸ ἀγνοῖα.

Τότε αὐτοὶ ποὺ εἶχαν καινὰ φροῖσε πρὸς τὸ μέρος του, τὸν ἐπῆσαν ὁ καινὰ φροῖσε ἀπ' τὸ σῆμα.

— Αὐτὸ εἶνε ἀνῆρο! φώναξε ὁ Ρουλταμπιλ.

— Ἐἶνε δικαιο! τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἄννοιῶσα.

Μά ὁ Ρουλταμπιλ ἦταν καινὰ φροῖσε

μένος που είχε πη αυτά τα λόγια, γιατί απέδειξε έτσι στον εαυτό του ότι μπορούσε να μιλήσει άσπια. Η συγκίνησή του ήταν τόση από τη στιγμή που βρισκόταν εκεί μέσα, ώστε έφραξε, με την ιδέα ότι δεν θα μπορούσε να μιλήσει, να πη κάτι, αδιάφορο τί, για ν' αποδείξει ότι δεν φοβόταν.

Άφου είπε τα λόγια αυτά, σταύρωσε τα χέρια του. Μά σέ λίγο αναγκάστηκε να γυρίση το κεφάλι του για να δη σέ τί χρησιμοποιε το μικρό τραπέζι που βρισκόταν στη μέση της αίθουσής και το όποιο στην άκμή του είχε φανη ως άρηστο.

Οι εβαναστάται μετέφεραν τόν κατάδικο, ο οποίος του χάριον άρωμαζέταν να νά τους ξεφύγη έπάνω στο μικρό τραπέζι. Έκει του πέρισσαν ένα αγουλι στο λαιμό. Συγχρόνως ένας άπ' τούς δικαστάς, ένας νέος, που δεν φαινόταν μεγαλύτερος από τόν Ρουλιταπιλ, ανέθηκε ν' απ'ός στο τραπέζι κ' έδεσε την άλλη άκρη του σχοινιού σ' ένα κρεμαστάρι που ήταν χουμένο σ' ένα δεκάρι του ταβάνου.

Έντομεταξί, ο κατάδικος έξαλοουπόθε να παλεύη άπεργνωσμένα, ξεφρονίζοντας κ' άπεφραχεται άτελειπια. Τέλος, κατέφευσαν νά τον κρεμάσουν και να τραβήξουν το τραπέζι που βρισκόταν από κάτω, αφήνοντάς τον έτσι μετέωρο στο νερό.

Τό χουμί του κρεμαμένου ταλαντεύτηκε δυο - τρεις φορές και τέλος τραντάχτηκε με τόση δύναμη, ώστε το κρεμαστάρι ξέφυγε άπ' τη θέση του κ' ο νεκρός πελά κατάδικος σωφίστηκε βαρως καταγής.

Ο Ρουλιταπιλ έβγαλε τότε μιιά ζωντή φωνή.

—Είστε δολοφόνοι! φώναξε.

Μά κανείς δεν του απάντησε. Συγχρόνως οι εβαναστάται έφεραν δυο σακιά κ' έβαλαν τόν νεκρό στο ένα άπ' αυτά.

— Είστε πολύ πιο γενναίο όταν σκοτώνετε με βούβες! Ξαναφώναξε ο Ρουλιταπιλ.

Ο ρεπόρτερ μετανοούσε τώρα, γιατί δεν είχε σκοποθή μόνος τον από την προηγουμένη μέρα, όπως είχε κερφή για μιιά στιγμή. Δεν έκανε πελά το γενναίο. Μιλούσε βέβαια με γενναίοτητα, μά κατά βάθος έφραξε. Αύτός ο νεκρός τόν τρούαζε.

Απόφραγε να καπτάξη τόν άλλο σάκιο, που άσφαλώς προορίζον γι' αυτό τόν ίδιο. Έβγαλε άπ' την τσέπη του τις δυο εικόνας που του είχε χαρίσει ο γέρο 'Αλέξης και άρχισε να προσεύχεται. Και έλαψε όταν συλλογίστηκε πως δεν θα ξαναβλεπε πελά τη λατρευτή του μητέρα, την περισημη Κυρία με τὰ Μαύρα.

—Κλαίει ο φτωχός μικρός; ακούστηκε έξαφνα κάποια φωνή, ή φωνή της Άννιούσας.

Ο Ρουλιταπιλ σκούπισε άμέσως τὰ μάγουλά του και είπε:

—Κύριοι, δεν έχετε σεις μητέρα;

Μά τότε, με μιιά φωνή, του απάντησαν:

—Όχι! Όχι! Δεν έχουμε πελά μητέρα!... Τις μητέρες μας μάς τις σκότωσαν!... Μας τις έστειλαν στη Σιβηρία!...

—Εγώ όμως έχω ακόμα τη μητέρα μου! απάντησε ο Ρουλιταπιλ. Όταν έφυγα για νόθο εδω, δεν πρόφτασα να τη φιλήσω... Είπε μιιά μητέρα που την είχα χάσει άπ' την ημέρα της γεννήσεώς μου και που την ξαναβρήκα έπειτ' από αφάνταστες περιπέτειες... Μά τώρα δεν θα την ξαναδώ πελά... Έχω έπίσης εκεί κάτω, στη Γαλλία, ένα αγαπημένο φίλο που ούτε κ' αυτό θα τόν ξαναδώ πελά... Αύτές ή δυο εικόνες προσοζώνται γι' αυτούς... Θα τούς χαίρω, αν μου τὸ επιτρέψετε, και μιιά σύντομη έπιστολή... Όρκιστήτε μου ότι θα τούς τις στείλετε;

—Τὸ όρκίζομαι! απάντησε Γαλλικά ή Άννιούσας.

—Είχαριστῶ, κυρία, είστε πολύ καλή! Και τώρα, κύριοι, έχω ξανά ακόμα πράγμα να σας ζητήσω. Ξέρω ότι βρισκομαι εδω υπό τὸ βάρος σοβαρῶν κατηγοριῶν. Επιτρέψατέ μου να σας πῶ άμέσως ότι παραδεχομαι πόσο βίσιμος είνε. Συνεπώς, δεν πρόκειται να σας φέρῳ αντίφρονησι. Είμαι άξιος θανάτου και τόν δεχομαι. Γι' αυτό, θα σας ζητήσω, ως τελευταία χάρι, να μου επιτρέψετε να μὴν ενδιαφερθῶ για δτι θα συμβη εδω... Πάντως, μὴν έπισπεύετε τη διαδικασία για να μου περάσω μὰ τελεσίωμο στο μεταξὶ τὸ ταχυδρομείο μου!...

Ο Ρουλιταπιλ, άφου είπε τα λόγια αυτά, εγχαριστήθηκε από τόν εαυτό του, άρχισε να γράφη. Οι εβαναστάται τόν άφρασαν ήσυχο, όπως τούς είχε παρακαλέσει. Κατά τη διάρκεια της δίκης του, δεν άφρασε ούτε μιιά φορά τὸ κεφάλι του, ούτε ακόμα στις στιγμές που τὰ μουρουφισματα τῶν παρασταμένων έδειξαν τη διαύρητη έντιμότητά του τῶς έκαναν τὰ εβγλήματα του Ρουλιταπιλ,

Ο ρεπόρτερ είχε τελειώσει πελά τις έπιστολές του, όταν του είπαν να σηκωθή για ν' άκούση την απόφαση τῶν δικαστηριῶν. Στο διαστημά αυτό, είχε άναστήσει έντελως τις δυνάμεις του. Άκουσε με σεβασμό την απόφαση που τόν καταδίκασε εις θάνατον, ενώ συγχρόνως σάλιωσε με τη γλώσσα του την γουνα τῶν φακέλων και τούς έλαμινε...

Οι λόγοι για τούς οποίους είχε καταδικαστή στον δι' άγχόνης θάνατον, ήσαν οί έξης:

1ου) Γιατ' είχε πύρξ στη Ρωσία κ' άναγκάστηκε σέ υποθέσεις που δεν τόν άφορούσαν καθόλου ως Γάλλο, πολωνότι οι εβαναστάται είχαν σπείσει να τόν ειδουπόησαν να μὴ φύγη άπ' τη Γαλλία.

2ου) Γιατ' είχε προσπαθήσει να διαφωτίση τὸ μυστήριο της βίλλας Τρεμπασσώφ.

3ου) Γιατ' είχε γίνει άφορη κ' μασηγοπή και να συλληφθῆ από τόν Κοιτοράν ο σύντροφος Ματάριερ.

4ου) Γιατ' είχε άποκαλύψει στον Κοιτοράν ποσὴ πραγματικῶς ήσαν οι δυο γαιτροί που πήγαν στη βίλλα Τρεμπασσώφ.

κ' 5ου) Γιατ' είχε γίνει άφορη κ' συλληφθῆ ή Νάτσα.

Άσφαλώς, όλοι αύτοι οι λόγοι ύπερακούσαν για να καταδικαστή εις θάνατον.

Ο Ρουλιταπιλ φήλξε τις δυο εικόνας του και τις παράδωσε στην Άννιούσας μαζί με τις έπιστολές... Έπειτα, με χείλη που έφραξαν έλαφρά, είπε πως ήταν έτοιμος να υποστητή την τύχη του.

Ο κρεμασμένος σωφίστηκε βαρως καταγής

VIII ΟΙΟΥ Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΑ ΞΑΝΑΓΙΝΕΤΑΙ ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΑ

Τότε, ο τζέντλεμαν, που τόν είχε συλλάβει, τόν απάντησε:

— Άν αυτό δεν σας ένοχλή, θα βγούμε στην αυλή. Έκει θα γίνη ή εκτέλεσί σας...

Ο Ρουλιταπιλ καταλάβαινε και μόνος του ότι ήταν άδύνατον να τόν κρεμάσουν μέσα σ' αυτήν την αίθουσα, γιατί, όπως είδαμε, ή αυτοσχέδια άγχόνη είχε κοπή.

— Δεν μ' ενδιαφέρει αυτό! απάντησε

Έλεγε όμοις ψέματα. Τὸ πρῶγμα τόν ένδιέφερε και πολύ, γιατί είχε γίνει χλωμός σαν τὸ ποικιμιστό του κ' αναγκάστηκε να σπρηχτή στον τζέντλεμαν για να τόν άπολυθήση.

Η πρώτη άνοιξε κ' όλοι αύτοι οι άνθρωποι που είχαν ψηφισά τὸ θάνατό του βγήραν μέσα στην πιο πένθημη σιωπή.

Η αυλή, μέσα στην οποία βρέθηκε σέ λίγο ο Ρουλιταπιλ, ήταν πολύ μεγάλη, περιστεροειδής από ένα ψηλό κίονα, με κλειστής πόστες, άφρονόντουσαν δεξιά κ' άριστερά. Μιιά ψηλή καπνοδόχος μισοκρεμασμένη ύψωνόταν σέ μιιά γωνία.

Ο Ρουλιταπιλ κατάλαβε ότι βρισκόταν σ' ένα παλιό ένκαταλελειμμένο εργοστάσιο. Άπό πάνω του ο ορανός άπλωνότανε γαρυζός. Ένας θορύβος ήτοκούφος και συνεχής, σαν τὸ χύματος στην άμμοδιά, τὸν έδωσε να καταλάβη ότι δεν βρισκόταν μακριά άπ' τη θάλασσα.

Σέ λίγο τον βηματων άπόστασι άπ' αυτών, κάτω από ένα ύπόστεγο, στο όποιο άσφαλώς θα τόν κρεμούσαν, ένας άντρας, άνεβαμένος σ' ένα σκαμνί (στο ίδιο σκαμνί, που θα χρησιμοποιε σέ λίγο και στον Ρουλιταπιλ), είχε ήφουμένα τα χέρια του και χάρφανε ή ένα σφουρί ένα κρεμαστάρι στο δασύρι που βρισκόταν από πάνω του...

Τὰ μάτια του ρεπόρτερ, που δεν είχαν χάσει ακόμα τη συνήθειά τους να έπιθεροούν τα πάντα γύρω του, σταμάτησαν σ' ένα σκαμνί, που ήταν καταγής... Άμέσως άνασκήτησε, γιατί είδε πως τὸ σκαμνί είχε σχήμα άνθρώπινο... Γύρισε άλλοτ' τα βλέματά του, μά τότε είδε τὸ άδειανό σκαμνί που χωρις άλλο προοιζόταν γι' αυτών... Τότε έλλεισε τὰ μάτια του...

Με ξαφνα ήχοι μουσικής, γλυκοί και παρατονητικοί, υπαλλήλας, άκουόταναν και μιιά γλυκειά και βισθητή φωνή έφρασε ως τ' αύτιά του... Η Άννιούσας τραγουδούσε προς χάριν του μελλοθανάτου Γάλλου:

Για ποιόνε πλέκα τὸ στεφάνι, τῶν ρόδων, τῶν σμυσιανῶν κρίνων, άφου δ' καλός μου έχει πεθάνει; Για ποιόνε πλέκα τὸ στεφάνι, άφου δεν είνε πελά για κείνον; Ω! θποιος σπὸ σας με νοιάζει, τὸ χέρι, δς έφρε, να μὸς σπείρη, Πέθαναν όλοι μου οι πόθοι, κ' ή θλίψη πάει να με τρέη!... Ω! θποιος από σας με νοιάζει, τὸ χέρι, δς έφρε, να μὸς σπείρη, Για ποιόνε πλέκα τὸ στεφάνι, άφου δ' καλός μου έχει πεθάνει; (Άκολούθη)